

Sygn. akt IV KZ 57/21

POSTANOWIENIE

Dnia 5 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół (przewodniczący)

SSN Andrzej Siuchniński (sprawozdawca)

SSN Andrzej Tomczyk

Protokolant Justyna Kryńska - Szufnara

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej w [...] delegowanego do
Prokuratury Krajowej – Bożeny Góreckiej

w sprawie **L. K.**

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 5 stycznia 2022 r.

zażalenia oskarżonego oraz zażalenia jego obrońcy

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2021 r., sygn. akt

IV KK 481/21

o zastosowaniu tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, wyrokiem z dnia 7 grudnia 2021 r., po rozpoznaniu kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego (w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze, na niekorzyść oskarżonego) od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 września 2020 r., sygn. akt II AKa [...], zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 23 marca 2020 r., sygn. akt XVI K [...], uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania w postępowaniu

odwoławczym. Bezpośrednio po ogłoszeniu powyższego wyroku, Sąd Najwyższy postanowił, na podstawie art. 538 § 2 k.p.k. w zw. z art. 249 § 1 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k., zastosować wobec Ł. K. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy, to jest do dnia 7 marca 2022 r.

Na to postanowienie zażalenie wniosła obrońca oskarżonego stawiając zarzut obrazy art. 94 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 249 § 1 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k. „poprzez brak wyjaśnienia w uzasadnieniu przyczyn zastosowania środka zapobiegawczego”. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi wydającemu zaskarżone orzeczenie.

Zażalenie wywiódł także osobiście oskarżony argumentując, że obecnie odbywa karę pozbawienia wolności w innej sprawie, której koniec ustalony jest na dzień 11 listopada 2022r. a chciałby korzystać w tym okresie z widzeń z rodziną i podjąć pracę, co nie jest możliwe wobec zastosowania wobec niego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy Ł. K. oraz jego osobiste nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia prawidłowo wskazał, że w niniejszej sprawie potrzeba zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania karnego izolacyjnym środkiem zapobiegawczym znajduje swoją podstawę w przepisach art. 249 § 1 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k.

Uzasadniając ogólną przesłankę stosowania środka zapobiegawczego - określoną w art. 249 § 1 k.p.k. – zasadnie wskazano na treść wyroków skazujących przez Sądy I i II instancji, w których wykazano oskarżonemu sprawstwo w popełnieniu zarzucanych mu przestępstw (w tym zbrodni z art. 148 § 1 k.k.). Sąd Najwyższy - po uwzględnieniu kasacji wywiedzionej przez Prokuratora Generalnego jedynie w zakresie orzeczenia o karze - uchylił wyrok Sądu odwoławczego, mocą którego m.in. obniżono oskarżonemu karę pozbawienia wolności za popełnioną zbrodnię z 15 lat pozbawienia wolności do 10 lat a w konsekwencji karę łączną z 16 lat pozbawienia wolności do 11 lat.

Wysokość nieprawomocnie orzeczonej wobec oskarżonego kary oraz charakter przypisanych mu przestępstw dają podstawy do przyjęcia, że w sprawie

spełniona została również przesłanka szczególna z art. 258 § 2 k.p.k., gdyż surowość grożącej mu kary jest realna, a nie abstrakcyjna. Okoliczność ta – wbrew stawianemu zarzutowi - w wystarczający sposób została zaakcentowana w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia.

W postanowieniu z dnia 26 sierpnia 2020 r., III KZ 48/20, Sąd Najwyższy zasadnie podniósł, że: „W nowelizacji przepisów postępowania karnego z 2016 r. ustawodawca powrócił do rozwiązania, w którym grożąca oskarżonemu surowa kara w warunkach art. 258 § 2 **stanowi samodzielną przesłankę szczególną stosowania tymczasowego aresztowania**. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w składzie 7 sędziów w uchwale z dnia 19 stycznia 2012 r., sygn. akt I KZP 18/11, stwierdzając, że „podstawy stosowania tymczasowego aresztowania, określone w art. 258 § 2 k.p.k., przy spełnieniu przesłanek wskazanych w art. 249 § 1 i art. 257 § 1 k.p.k. i przy braku przesłanek negatywnych określonych w art. 259 § 1 i 2 k.p.k., stanowią samodzielne przesłanki szczególne stosowania tego środka zapobiegawczego”. Obecnie przesłanka surowej kary w sposób samoistny może więc stanowić uzasadnienie potrzeby zastosowania najsurowszego ze środków zapobiegawczych. Istnienie tej przesłanki na gruncie przedmiotowej sprawy jest oczywiste.

Istota argumentacji przytoczonej w osobistym zażaleniu oskarżonego K. najpewniej sprowadza się do pragmatycznej uwagi, że skoro obecnie odbywa karę pozbawienia wolności w innej sprawie, której koniec ustalony jest na dzień 11 listopada 2022r. to nie ma obawy o to, że w razie niezastosowania wobec niego tymczasowego aresztowania wyjdzie na wolność zaś stosowanie tego środka zapobiegawczego uniemożliwia mu korzystanie z widzeń z rodziną i podjęcie starań o pracę. Taka argumentacja, zaprezentowana w osobistym zażaleniu oskarżonego, nie może jednak, wobec istnienia oczywistych powodów, wyżej wskazanych, dla stosowania wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania, uznana zostać za skuteczną.

W tych warunkach nie znajdując racji dla uwzględnienia złożonych przez oskarżonego i jego obrońcę zażaleń, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

